

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Montreal ngày 11-9-1983

Tình Dục

Tình Dục

Montreal ngày 11 tháng 9 năm 1983

Hôm nay, tôi xin giảng lại bài “Tình Dục” mà tôi đã viết tại Manila ngày 18 tháng 2 năm 1983, do bạn đạo yêu cầu, để đóng góp cho tất cả những bạn đạo để nghiên cứu, giải tỏa những sự thắc mắc trong nội thức.

Tôi xin đọc như sau :

TÌNH DỤC

Ma Tình Quỷ Dục hại đời

Làm người biết được nên rời nó đi

Đó; “Ma tình, quỷ dục”: tại thế gian, nói về tình tứ, yêu thương, nhưng mà kỳ thật không phải; tất cả những

người đi tới lớn tuổi rồi mới thấy rõ: trong lúc tuổi trẻ ta thấy muốn yêu, muốn mến một người nào thì nói đủ hết, đủ tình, đủ nghĩa, trao trọn tình cho họ. Nhưng mà, từ đó nó càng ngày càng tinh vi, càng ngày càng dồn cục, càng ngày càng đòi hỏi, mới là Dục; nó hại cái cuộc đời của chính ta. Chớ kỳ thật, không phải sự thật: nói vậy chớ không phải vậy. Cho nên, nó thúc đẩy, mà nó đòi hỏi, mà nó càng ngày càng gia tăng, nó làm cho hư tim, hư thận; rồi khối óc thiếu minh mẫn, sáng suốt.

Cho nên, kêu, “*Ma Tình Quỷ Dục hại Đời, Làm người biết được Nên rời nó đi*”: chúng ta, làm người mà biết được, thì chúng ta, giáng lâm xuống thế gian, người nào tới tuổi trưởng thành cũng đòi hỏi cái chuyện tình dục; dù cho cái người học ở trong trường tu cũng vậy nữa, cũng là có sự tình dục đòi hỏi.

Vậy chúng ta phải làm thế nào? Đó ! Cho nên, thấy cái chuyện những người mà dùng lý thuyết để đàn áp nó, không được; càng ngày cái tánh nó càng thay đổi, càng sâu thêm ! Mà phải mượn cái Pháp để giải tỏa nó.

Cho nên, nhiều người mượn pháp gì ? Làm lụng nhiều, suy tư nhiều; viết sách vở nhiều; càng ngày càng nhiều việc làm. Thì cái đó nó cũng có thể bớt được vì sự lao động quá sức, thì cái tình dục nó cũng quên đi và nó hướng thượng, và nó thấy nó, thấy cái chữ bác ái từ bi thì nó làm nhiều, thì nó giảm cái phần đó đi.

Còn nếu nó đòi hỏi về cái phần ăn, uống, ấm, no, thì dâm dục càng ngày càng phát triển ; đó.

Còn những người tu, phải có một cái pháp, phải làm sao giải tỏa cái phần trược đó không cho nó ứ đọng, và đưa nó lên trên và tụ tích cái phần đó, cũng như

chúng ta nấu thuốc mà để uống để trị bệnh trường kỳ, để giúp đỡ và trị bệnh cho chính ta; chính đó là món thuốc trường sinh để cứu rỗi tâm hồn ! Biết xử dụng nó thì quý; mà không biết xử dụng nó là hại ! Đó!

Cho nên, ở trên thế gian, lớn lên, chúng ta có phần hồn điều khiển cái xác rất rõ ràng; nhưng mà nào ai hiểu, “Tôi có hồn”? “Tui phải đi theo cái tánh của tui ; tui đi theo động loạn của ngoại cảnh.” Càng ngày càng lôi cuốn, rồi mới bước vào lớp bài học “Tình dục”: đòi hỏi cưới vợ, gả chồng; rồi cuộc mới thấy, “Té ra, qua một đoạn đường, lấy chồng, sanh một bầy con ; rồi thế nào đây ? Cũng do tình dục mà ra !

Nhưng mà đây là biết, “Đây là bài học,” thì biết rõ sự cao quý. Mà thấy rõ sự cao quý đó, chúng ta phải quý ta nhiều hơn ; mà càng quý ta rồi thì càng hạn chế tình dục và vun bồi Tinh, Khí, Thần để trở

lại nguyên lai bốn tánh. Cho nên, những vị bô lão, tay chân run rẩy, miệng mồm lặc cặc, lúc đó mới tiếc rằng, “Tuổi trẻ, tôi phung phí quá nhiều ; Luật Trời có, nhưng mà có luật trong giới hạn, mà tôi làm quá mức giới hạn thì tự nhiên tôi phải sanh ra bệnh hoạn”; đó.

Trong ta Tam Luật đáng ghi

Thiên tâm Địa thể chuyển thì không ngưng

Ở trong ta có Tam Luật, có ba cái sức mạnh, đáng ghi : có Thiên tâm : Thiên tâm là ngay trung tim bộ đầu của chúng ta, hướng thượng, luồng điện phóng xuất ; đó là kê, “Thiên tâm.” Mà nếu mà không có tinh, khí, thần, không có cái chất tinh ở trong con người, thì không còn cái điện mà xuất phát ngay bộ đầu được.

Cho nên, người tu càng ngày càng lo thiên rồi quên đi tình dục, thì nó mới tụ tích ngay trung tim bộ đầu, hướng thượng ; thì đó là kê bằng “Điện”; nó phải

có Tinh, Khí, Thần trụ hóa nó mới khai mở cái Thiên Môn. Một khi chúng ta xác nhận rõ là khi chúng ta giáng lâm từ Tam Thập Tam thiên giáng lâm xuống thế gian, là sức hút của mọi giới mọi hút chúng ta xuống : cái ý thôi, nói, “Tôi xuống”, là nó rút liền ! Bây giờ, chúng ta phải dụng cái ý đi lên, thì tinh, khí, thần của chúng ta trụ rồi, ta dụng ý đi lên, kêu bằng “Tiến giải”; đó ! Thì mới thấy rõ chúng ta có Thiên Tâm, trung tâm bộ đầu, để hướng thẳng trung tâm sinh lực cả càn khôn vũ trụ ; đó.

Còn nếu mà chúng ta không hiểu thì mang cái Thiên Tâm Địa Thế chuyển, thì không ngưng : thấy nó cứ kích động và phản động hàng ngày, nhưng mà không hiểu cái gì ; mới theo cái ngoại cảnh, hướng cái chuyện ngoại, về cái chuyện hiện tại mà thôi, rồi tưởng, “Đây là tôi giải quyết được !” Té ra, “Không giải quyết được ! Tôi quá độ dâm dục để tôi sung sướng,

để tôi hưởng, để tôi thấy rằng cái tình yêu tôi nói đúng và tôi làm đúng ; nhưng mà rốt cuộc khi tôi làm đúng rồi thì hậu quả tôi khổ vô cùng.” Mà hai người cũng không phát triển được. Còn những tuổi trẻ mà phát triển về thủ dâm, đó là tự hại lấy mình ; đó.

Cho nên, Thiên Tâm mà trụ được rồi, cái Địa Thế nó hút. Mà chúng ta biết được Thiên Tâm rồi thì cái Địa Thế chúng ta hút ta đi lên, không có bị nó chuyển và làm cho chúng ta bơ vơ bàng hoàng nữa ! Phải “Trụ tâm”. Cho nên, người thiên nó đỡ ở chỗ đó ; và từ từ nó sẽ giải quyết tất cả mọi sự tình dục nếu nó tinh tấn lo tu học ; thì cái chuyện tình dục ở thế gian đối với nó không có nghĩa lý gì hết. Mà khi mà không nghĩ, không có nghĩa lý về vấn đề tình dục, thì chúng ta là cái gì ? Sung sướng vô cùng ; nhẹ nhàn vô cùng : chúng ta là một vị Tiên tại trần, không bị trói buộc bởi cái sự tăm tối vô minh tự hại lấy ta mà thôi.

*Người tu biết được lại mừng
Vun bồi thiên lực từ từng phút giây.*

Đó !

*Nam mô điều luyện hằng ngày
Tình đời giả tạm gió mây chuyển hoài*

Đó ! Cái người tu biết được, mừng ghê lắm ; biết được cái đường lối có thể giải tỏa được cái tình dục thì mừng : vun bồi Thiên lực, lúc nào học, cũng trụ tâm, hướng thượng ; việc đây có tinh, khí, thần, điển nó mới hút bộ đầu xuất phát đi lên. Chúng ta ở đây đi lên mà thừa tiếp được thanh điển bên trên, thì bên trên rút chúng ta đi. Thì lúc chúng ta giáng lâm, vì ý chúng ta động, ta hướng hạ, thì nó rút chúng ta xuống thế gian, đến ngày hôm nay vẫn bơ vơ ! Có hồn chớ không phải không hồn : nó xuất hồn từ Tam Thập Tam Thiên thế giới xuống thế gian, rồi đâm ra mỗi tuần, mỗi ngày

mỗi xuống, mỗi ngày mỗi hạ, đi theo con đường lối tình dục, “Ma Tình, Quỷ Dục” ; rồi nó cứ bơ vơ ! Sau sự hung hăng, sau sự tranh đấu, sau những cơn quyết liệt, rồi cũng lại là bơ vơ, không có giải quyết được. Đó !

Cho nên, người tu biết được, nó mừng, nó vun bồi trí ức, hàng ngày nó niệm Phật từ từng phút giây. Nó lấy cái “Nam Mô” là nguyên lý chấn động lực của bộ đầu : “Nam” là lửa, “Mô” là không khí ; hai cái nó hòa hợp phóng xuất đi lên, điều luyện hằng ngày ; nó dùng “Nam Mô A Di Đà Phật”, để nó điều luyện hằng ngày, nó khai thông lấy nó.

“Tình Đời Giả Tạm Gió Mây Chuyển Hoài” : càng tu thấy tình đời giả tạm : nhiều khi mình nói mà mình không thực hiện được, đó là kêu bằng “Giả tạm”, đó là tự xảo trá lấy chính mình ! Cho nên, nói được mà

không làm được ! “Tình đời giả tạm gió mây chuyển hoai” : nhiều người, được hưởng một chút tình dục thì muốn có làm hoai, làm hoai ; nhưng mà rốt cuộc là bị bệnh hoạn. Cho nên, Thượng Đế đã ân ban cơ thể con người đều có giới hạn, sử dụng trong đúng lúc cần thiết, và không sử dụng trong lúc không cần thiết.

Cho nên, người tu về Pháp Lý Vô Vi, chính nó đặc lực tu thì nó thấy nó giảm, và nó sẽ nói cho tất cả các bạn, nói cho các Bạn biết rằng, “Bây giờ tôi tình dục bớt.” Nó không nói “Hết,” bởi vì sự thật nó phải nói như vậy ; rồi một ngày nào đó nó nói, “Tôi không có rảnh nghĩ đến tình dục nữa,” là hết rồi. Và cái tình dục đó hướng về đâu, mà tại sao người này có khả năng nói ‘Hết’ ? Hết tại thế, chớ nhưng mà nó vẫn còn ở Thiên Đàng ; và cái ý dục tiến thiên đàng giải tỏa vô cùng đó, nó thường trụ ngay trung tim bộ đầu, thay vì nó ôm ấp trong cái phạm vi eo hẹp, tù túng, thúc đẩy nó

đi ra tranh đấu và tự hủy hoại lấy xác thân. Cho nên, cái người tu thấy rõ, và xử dụng được cái phần này, thì mới trở về với sự sáng suốt.

Xem người biết họ vẫn sai

Ai mà sa lụy tự đày lấy thân

Đó !

Mỗi người sẵn có một phần

Sanh, trụ, hoại, diệt lần lần sửa tâm

“*Xem người biết họ vẫn sai*”: mình dòm mặt họ, thấy vậy chớ : ăn mặc nó oai nghiêm, ông này, ông nọ chớ, nhưng mình thấy họ vẫn sai.

“*Ai mà sa lụy, tự đày lấy thân*” : người nào mà sa lụy vào tình dục, có tiền tài, có địa vị càng ham những điều đó ; rồi nó tự đày lấy thân. Nếu không biết tu thân, không biết khai thác bên trong của chính mình ; mà không có biết xử dụng nguyên năng sẵn có của

Thượng Đế đã ân ban là Tinh, Khí, Thần, thì phải bị sa luy mà tự đày lấy thân ; chớ đừng nghĩ, không phải, “Tôi có tiền, tôi có điều kiện, là tôi làm được !” Làm được rồi, cuối cùng trong giờ phút lâm chung, ai chịu trách nhiệm ? Chính mình đã tạo ra cái sự nguy hại cho chính mình mà thôi.

Cho nên, khi mà người tu ăn năn hối cải rồi, mình thấy chuyện cần thiết là phải làm : xử dụng nó, và giữ lấy nó để thăng hoa càng ngày càng sáng suốt hơn. “*Mỗi người sẵn có một phần*” : mỗi người đều có một phần hết đó, không có phải là mượn của ai, xin của ai nữa.

“*Sanh trụ hoại diệt Lần lần sửa tâm*”: Đó ; mình có sanh ra làm con người, rồi trụ kết thành hình, tụ ; rồi tiêu tan, diệt ; mới là bước qua. Diệt cái gì ? Sanh cái tánh hư tật xấu ; trụ một cái tâm dâm dục. Mà chúng ta biết tu rồi, thì nó sẽ hoại diệt, không còn cái đó ; thì

nó lần lần sửa tâm càng ngày càng đi lên, cái tâm nó mạnh hơn.

Cho nên, ở thế gian bác sĩ cũng chứng minh rằng tình dục quá nhiều thì tim lớn ! Đó ; thấy rõ ! Cho nên, chúng ta có học, có khoa học, phối hợp hiện tại văn minh cho thấy : Người mà chúng ta lo tu rồi chúng ta cảm thấy rõ : “Đêm nay tôi thiền, tôi không có tình dục, tôi lại được sáng suốt và thanh nhẹ. Mà đêm mai, tôi tình dục chừng hai, ba lần, thấy tôi ngồi thiền không được, và tôi lụn bại luôn.” Đó ! Cho nên, chúng ta dòm mặt biết người đã tới đâu ; họ đã thế nào ; họ có tu không ; họ hướng thượng, hay hướng hạ ? Dòm cặp mắt là biết rồi.

Con ơi con đã sai lầm

Trở về nội thức (mà) Tự tâm đường đi

Đừng hướng ngoại quá nhiều, đừng có ca tụng cái

chuyện đẹp của người khác ; nhưng mà chuyện đẹp của ta có trong nội thức của riêng ta. Tâm con đường tự đi : không nên khen người khác và thích chuyện người khác, nhưng mà chúng ta phải cảm thức ta : chúng ta đã giáng lâm thế gian, bước vào cái thể xác tinh vi của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta có cơ hội học hỏi để tiến hóa ; mà chúng ta không ôm lấy cuốn sách quý này, cuốn kinh quý này, để học và để tiến. Nhưng mà chúng ta lại cứ chuyên ca tụng chuyện của người khác và so sánh chuyện người khác, rồi quên sử dụng cái sự sáng suốt của chính mình.

Mỗi người đều phải dự thi

Trong ngoài thuận nghịch Vẫn đi trong lòng

Đó ! Mỗi người đều phải dự thi : chuyện này đến, rồi đến chuyện kia ; chuyện thắc mắc này nên chuyện thắc mắc kia. À !

Rồi, “Trong ngoài thuận nghịch”: ở trong mình và phía ngoài mình có thuận và có nghịch, “

Vẫn đi trong lòng,” vẫn ở trong tâm chúng ta chớ không đâu, mà không biết trở về, làm sao lập lại trật tự của chính mình ?

Cha Trời chuyển hóa ước mong

Tâm con tiến hóa sớm tòng Thiên Cơ

Cha Trời cho con học để thức, để hiểu, và ước mong cái tâm con thức giác, chớ không có ước mong cái điệu bộ ở bên ngoài, cách thức ở bên ngoài, xảo trá gạt mình và gạt luôn Thượng Đế : trước mặt Thượng Đế thì chấp tay ; khi cần thì quỳ lạy ; đó ; kêu “Phật,” kêu “Thầy,” nhưng mà rốt cuộc rồi xảo trá lấy mình ; làm sao mà biết được thiên cơ nó chuyển biến trong nội thức của chính mình ? Cho nên, lúc nào Cha Trời cũng ước mong ; cha thế gian cũng ước mong rằng,

“Con của tôi nó biết tu tâm tích đức, là đủ rồi.” Đó !

Cho nên, con người ở thế gian phải hiểu điều này : do tình dục nó tạo tâm tối ; mà hướng hạ, thì nó càng ngày càng suy lụy và càng lôi cuốn chúng ta ; và hướng thượng thì nó càng ngày càng giải tỏa, và càng mình mãi sáng suốt, và nó thấy nó rõ ràng, “Con nợ của Càn Khôn Vũ Trụ”: nó là học viên của càn khôn vũ trụ ; nó chỉ biết tu và chỉ biết tiến mà thôi.

Cảnh đời như thể giấc mơ

Nay thương mai ghét bỏ vợ một mình

Đến ngày cũng phải làm thinh

Đâu còn tình dục (mà) Tạo tình khổ đau

Đó ! *Cái cảnh đời như thể giấc mơ* : làm như một giấc chiêm bao, ước mộng này kia nợ, “Tôi lớn tôi phải này nuôi con, nuôi cháu tôi học cho hết cỡ,” rồi làm cái gì ? Tâm tánh nó không sửa ; học rồi nó cũng chả

có tiến được !

“*Nay Thương Mai Ghét Bơ vợ một mình*”. Đó ; nay thích thì nó kêu “Thằng Cha” nó ; mai nó nói thằng cha nó nó ngu ! Cha ruột của nó, nó cũng chê là cha ruột nó ngu ; cho nó đi du học, rồi về nó nghĩ là cha nó ngu. Đó! Cho nên, cái chuyện đời, chuyện ngoại cảnh, không có hiểu được ; đi vào trong mới biết.

Cái người tu nó vào trong, nó phải hiểu hiền, nó biết thương yêu cha mẹ nó, biết thương yêu cả càn khôn vũ trụ, như loại đã giúp đỡ và xây dựng cho nó từ giờ, phút, khắc ; nó biết yêu Thượng Đế ; nó biết hưởng thanh khí của càn khôn vũ trụ để hỗ trợ tâm linh nó tiến hóa.

Chớ còn nếu mà ôm cái thể xác này, rồi tranh đấu, rồi có thương, ghét ; rồi đến ngày cũng phải làm thình, cũng phải chết đi, nói về cái xác ; vì con người hướng

ngoại : lấy bên ngoài để giải thích.

“*Đâu Còn Tình Dục Mà Tạo Tình Khổ Đau*” : Nhiều người nó nói, “Ôi chu choa, tôi tuổi trẻ tôi nghĩ là sướng lắm, làm bao nhiêu cũng được, làm vui tất cả các cô tại thế gian”! Nhưng mà một ngày nào, tiêu diệt rồi, mới thấy, thấy mình không còn chỗ anh hùng đó ; à !

Rồi không tạo cái chuyện đau khổ cho người khác nữa ; đến lúc nó chết mới kêu là ăn năn ! Cho nên, một triệu người chết cũng phải qua địa ngục : qua địa ngục là thú tội mà thấy cái sự sai lầm của chính mình. Đừng có nói rằng ta ở thế gian ta đã làm được việc gì : làm ông này, ông nọ, tưởng đạo đức lắm ? Không ; đạo đức giả không đó, Bạn ơi ! Các Bạn chưa biết các Bạn, và các Bạn chưa giúp các Bạn, chưa khai thông các Bạn, thì các Bạn là ở trong cái mơ mộng của đạo đức giả, mà thôi !

Con ơi, thức tỉnh mau mau

Bộ đầu trên hết Con mau hướng về

Bộ đầu là trên hết, quan trọng nhất là trung tâm bộ đầu ;

Hướng về thanh nhẹ muôn bề

Điển thanh hòa cảm (mà) Tự chế cõi Trần

Khi chúng ta tu được thanh nhẹ rồi, chúng ta hiểu muôn bề cả càn khôn vũ trụ đang giao tiến và dẫn giải tiến tâm thức của chính chúng ta.

“*Điển Thanh hòa cảm Tự chế cõi Trần*” : điển của chúng ta càng ngày càng nhẹ, rồi hòa cảm với bên Trên, mới thấy trần gian là địa ngục ; trần gian là tạo cảnh tâm tối trong kích động và phản động ; trần gian là một bài học tinh vi nhất cả càn khôn vũ trụ để cho tâm linh chịu đựng học nhẫn, học hòa, và tiến hóa.

Cảm minh trí điển láng láng

Xuất ra học hỏi Cao tăng Trời ban

Khi chúng ta ngồi thiền trung tim bộ đầu chúng ta, cái trí điên là cái phần đó, “Lòng cho riêng, mới gọi là Thần” là ở chỗ đó : “Biển cho lặng minh châu mới phát,” mà “Lòng cho riêng mới gọi là thần” ; thì chúng ta ngồi thanh tịnh rồi, tự nhiên tâm động nó mới lặng xuống ; đó ! Rồi cái lòng chúng ta, tuy rằng trước kia chúng ta ngồi đây chúng ta tranh chấp cái bàn, cái ghế, tranh chấp chuyện đời, này kia, kia nọ ; mà bây giờ, không có nữa : khi ta ngồi ta nhắm mắt rồi, “Lòng cho riêng mới gọi là Thần,” lúc đó tâm chúng ta không phải ở trong xác nữa ; đó ; nó lằng lằng đi lên,

“Xuất ra học hỏi cao tăng Trời ban” : lúc đó chúng ta càng ngày càng học nhiều, càng ngày càng nói rộng kiến thức, từ kiến thức này cho đến kiến thức nọ, mà

trong tâm thức tự vấn đáp rõ rệt. Cho nên, càng thiền thì càng thức ; mới biết chúng ta vô minh ! Chúng ta phải dày công hơn, chúng ta phải học hỏi hơn ; chúng ta nhỏ bé nhút càn khôn vũ trụ, chúng ta là vô danh tiểu tốt, phải ráng tu, ráng hành ; chúng ta là con cò của Thượng Đế mà thôi : phải ráng tu, ráng tiến để về được ngôi nhà.

Vô cùng chân lý luận bàn

Ngự trong tiên thức Chàng Nàng như nhau

Cái chuyện vô cùng là cái chơn lý bên trong, mà các Bạn hỏi các Bạn, “Xuống để đây làm gì; rồi làm gì ?” Các Bạn hỏi đi, hỏi lại, hỏi vô đi, hỏi thét rồi, “Xử dụng cái gì ; đi tới đâu ?” Rốt cuộc là phải thanh tịnh và sáng suốt. Mà thanh tịnh và sáng suốt, đó là mới thấy cái vô cùng thật của thực chất của Thanh Khí Điển trong nội thức của chính chúng ta.

“Ngự Trong Tiềm Thức,” mà “Chàng Nàng Như Nhau” : đàn ông với đàn bà, hiểu được thì thấy nó cũng như nhau : một thức hòa đồng ; đâu có vụ đòi hỏi, ghen ghét nữa ; không có vụ đó ! Chỉ học được thức tâm mà thôi. Bây giờ, chúng ta có vợ, có chồng, có con, có cái để học rồi, mà chưa thức tâm, mà tiếp tục làm nữa, thì sẽ suy lụy ; thể xác không còn chờ đợi chúng ta nữa. Rồi sự tăm tối càng ngày càng lan tràn ở trong phần hồn ; lúc đó tiến hóa không được.

Mắt đời xem xét trước sau

Dâm là ác trước, đối đầu đau thương

Đó ; cái cảnh đời xem xét trước sau : nghiên cứu cho kỹ đi ! “*Dâm là ác trước*”: khi mà nó dâm, nó muốn một người đó, muốn một người đàn ông đó, nó cũng không muốn ai gần nó được ; nó phải ác trước không ? Mà nó muốn một người đàn bà đó, nó muốn chiếm đoạt người đó, nó phải đem quân đánh người ta, lấy

cái xứ, giết chết bao nhiêu nó cũng giết, nó dám giết ! Cho nên, khi các Bạn lâm vào cảnh này, phải nhớ : phải nhớ chúng ta tu là chúng ta muốn giải tỏa sự ác trước. Không nên vun bồi ghen ghét ! Nếu ghen ghét là con người ác độc, xấu xí nhứt trên trần gian ; nó là con quỷ chớ không phải con người ! Cho nên, phải bỏ hẳn, bỏ tức khắc, giải tỏa cái bản chất ghen ghét tâm tối đó, thì không còn sự ác độc.

Cho nên, hai cái nó phản nghịch với nhau : nguyện tu, nhưng mà tâm ghen ghét ; là ác độc tâm tối. Khi mình ghen ghét, làm động loạn tất cả ngũ tạng của mình, động loạn cả càn khôn vũ trụ ; đó ! Động loạn ngũ hành trong, ngoài, rõ ràng. Ngay trong gia đình, mình làm người mẹ, mình làm người vợ, hay làm người chồng, làm người cha, mà ngồi đó giận, buồn ; tất cả, cả gia đình ra, vô, không ai dám ngó mình ! Nó phải động tất cả Ngũ Hành ở xung quanh không ?

Rồi lúc đó Thổ Địa phải làm sao ? Ghi chép, và trừng phạt mình : đến lúc già yếu mới thấy cái bản chất do tánh sanh và hại tới vậy ; khổ lắm ; lâm bệnh ; không có cách cứu chữa. Cho nên, nhiều bệnh nan y như bệnh cancer bây giờ là bị cái bản chất yếu hèn đó nó dồn cục, nó không thức tâm, nó không hòa đồng, nó không cởi mở, thì nó dồn một cục ; thì rốt cuộc nó phải mang cái bệnh đó. Bởi vì tại sao ? Lấy cái gì chứng minh ? Cái bệnh ghen ghét, nó dồn cục : đó là cái máu nó không có lưu thông được : nó quy hành một chỗ, rồi nó ứ đọng quen, rồi sau này nó lần lần nó bành trướng, sinh ra là cái bịnh bất trị.

Cho nên, “Bệnh do tánh sanh” : người tu phải hiểu, phải từ bỏ những cái đó, thì không có cái bệnh lai lâm ở tương lai. Lúc chúng ta còn trẻ, chúng ta giận hờn được ; nhưng mà già rồi thì càng ngày càng yếu, càng cô đơn ; lớn tuổi lên thì sanh bệnh, không thể cứu

được. Cho nên, nhiều người tưởng là “Tôi có tiền, tôi có bác sĩ, tôi có khoa học, tôi không bao giờ chết.” Chết chớ, Bạn ; chính cái ông nghiên cứu về khoa học ngày đêm, ông cũng chết ! Cho nên, chúng ta thấy rõ.

Biết đâu là cảnh dựa nương

Sửa mình sáng suốt mở đường tự đi

Cho nên, chúng ta không có nhờ ai được tại thế đâu : nói thì hay ; nói thuốc thì hay, nói bác sĩ thì giỏi, chớ không nhờ được ; chính bác sĩ cũng không nhờ được. Mà không biết “Ở đâu dựa nương sao cho tôi khỏi chết ?” Chưa được ! Phải chết ; định luật đó là cho phần hồn tu tiến mà giải thoát.

“*Sửa mình sáng suốt, Mở đường tự đi*” : phải sửa mình càng ngày càng sáng suốt : mình phải mở đường, mình mới đi được. Đạo là luật tự nhiên trong tâm của chúng ta, sự quân bình ; và quân bình có rồi, đường đi muốn

đường nào, đi đường nấy ; đâu có sao ? Đi là giải tỏa ; đi là quán thông ; đi là cởi mở ; đi là đến đích ! Đó !

Ăn năn sám hối một khi

Dây tình trói buộc Ta thì mở ra

Đó ; chúng ta ăn năn sám rồi thì cái dây tình ta cho nó là quan trọng, “Đó là quý nhất trong đời tôi ; nó trói buộc tôi, tôi mở nó ra !”

“Ta thì mở ra” : thấy nó nhẹ nhàng chưa ? Không còn gánh nặng đó, không còn nung nấu đó ! Cho nên, phải mở ! Cho nên, chúng ta học, chúng ta học về điển giới : điển giới tình dục chúng ta vô cùng : tình dục tiến hóa vô cùng cả càn khôn vũ trụ, giao cảm để học hỏi. Đó là hướng thượng giải tỏa đời đời bất diệt ! Tại sao chúng ta không sử dụng hướng thượng ; sử dụng cái giá trị đời đời bất diệt ? Mà chúng ta sử dụng trong cái chỗ eo hẹp ; để làm gì?

Ngày nay học nhẫn học hòa

Ngày mai lại phải trình Cha trên trời

Đó ! Chúng ta xuống thế gian đây, học nhẫn học hòa : làm cha, làm mẹ cũng học nhẫn học hòa ; đối với các con phải kiếm đồng tiền, kiếm đồng xu, kiếm hột đậu ; là nuôi con cũng phải học nhẫn học hòa. Còn người tu còn phải học nhẫn học hòa hơn nữa : học nhẫn, học hòa để tìm hiểu tánh hư tật xấu của chúng ta, và xây dựng từ hư đi tới tốt ; đó.

Cho nên, ngày hôm nay các Bạn có cơ hội rất rõ ràng : nội cái tình dục các Bạn, mà các Bạn xây dựng được cho nó mở ra, rồi các Bạn có quyền sử dụng đúng lúc và có giá trị trên con đường đạo pháp, rõ ràng minh bạch, chớ không phải là hỗn ầu như xưa nữa, lúc đó các Bạn mới thấy rằng vinh hạnh vô cùng : “Đời, Đạo Song Tu”; có giờ phút khắc mới hiểu cái cơ chuyển

của Trời Đất của Thượng Đế. Giờ phút nào để tiến tới mức nào, giờ phút nào để học bài nào để tới sự sáng suốt, và thấy rõ khả năng của chính mình, và thấy Thượng Đế đã lo lắng cho chúng ta đầy đủ để tiến hóa. Cho nên, lúc đó mới thật sự biết thương yêu, chỉ sử dụng tình thương và đạo đức sẵn có của chính ta mà tiến hóa.

“Ngày Mai Lại Phải Trình Cha Trên Trời” – Càng tiến hóa thanh nhẹ rồi nó mới có cơ hội trình diện với Thượng Đế. Vì chúng ta mang cái xác phàm cấu trúc bởi siêu nhiên này, là do Thượng Đế đã ân ban ; và cái sự cấu trúc đó là luật của Ngài, luật của Thượng Đế. Mà chúng ta không hiểu luật của Ngài, làm sao trình diện với Ngài?

Cho nên, Ngài ở trong ta, mà không ai hay : cái thể xác cấu trúc này nó có thể kích động và phản động, nó

có thể kéo chúng ta xuống và nó đưa chúng ta lên rõ ràng. Chính nó là Ngài, sự liên hệ không ngừng nghỉ cả càn khôn vũ trụ : một chút xiu là điều khiến chúng ta đi xuống luôn, thấy rõ các Bạn đã nhiều trận thử thách. Những tuổi trẻ đã nhiều trận thử thách trong tình yêu, thấy đưa tâm hồn xuống sự tăm tối. Rồi tự quật khởi lên để tu ! Khi quật khởi được rồi các Bạn thấy sung sướng vô cùng, “Tôi rời nó được và tôi phải ôm lấy nó rồi tôi đi nữa. Rồi tôi từ tầng này tôi giải tỏa được, qua tầng kia thì tôi phải giải tỏa được.” Đó ! Mọi tầng đều được giải tỏa mà tự lực khai triển.

Kiếp này ngăn tạm cuộc đời

Học xong tự thức, tự rời tâm can

“*Kiếp này ngăn tạm cuộc đời*”: ở trong cái định luật của ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Tim, Gan, Tỳ, Phế, Thận anh nào, chú nào cũng ở trong đó mà thôi.

“*Học Xong Tự Thức Mà Tự Rời Tâm Can*” – mình học xong rồi mình tự thức mình rời cái cơ ngũ tạng này. Cái cơ này là cái khám tinh vi nhất của Thượng Đế để giam phần hồn, và cho phần hồn đi học hỏi và tiến hóa để rõ có cái luật ngũ hành, hiểu luật Trời, mới trình diện với Ông Trời được.

Tình thương đạo đức mở màn

Cửa Trời lớn rộng tạo an tạo hòa

“*Tình Thương Đạo Đức mở màn*” Đó! cho nên gần đây chúng ta có cơ hội nghe những sự thuyết giảng minh chánh. Nơi nơi đều phát hiện ra những nhân tài bất cứ tôn giáo nào, đều có những người tự nhiên và khai khẩu thông minh để cứu độ chúng sanh. Cái tình thương đạo đức đã mở màn rồi. Mọi người chúng ta tu Vô Vi, càng tu càng thấy sự tội tối tăm của chính ta và tội ác của chính ta, lại càng thương cho nhân loại ; muốn truyền bá cho mọi người có cơ hội tự thức.

“*Cửa Trời lớn rộng tạo an tạo hòa*” – cái cửa Trời thì lớn rộng, luôn luôn hướng thượng ; chúng ta đi tới thì luôn luôn an tâm và hòa tiến.

Con yêu người khác thiết tha

Sao không tự thức chan hòa tình thương

Thấy không : mình yêu người kia khác, mà cứ ca tụng chuyện của người khác ; nhưng mà tại sao mình không tự thức chan hòa tình thương ; mình không yêu mình ? Mình có cái xác tinh vi tốt đẹp duyên dáng như thế này, mà mình không yêu mình, không khai thác lấy mình, và không có chan hòa tình thương sẵn có của càn khôn vũ trụ đó đã ân ban cho chúng ta ?

Vạn linh kết hợp mở đường

Giúp Con tiến hóa tự lòng sửa tâm

Đó ! Cho nên, cấu trúc của siêu nhiên cơ tạng của chúng ta đây là vạn linh kết hợp mở đường, kết hợp

thành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ; đó : các Bạn ăn thịt con thú thì nó cũng là ngũ tạng ; đó ! Rồi ăn cái cây cọng cỏ, nó cũng sống trong nguyên lý của kim, mộc, thủy, hỏa, thổ nó mới sanh trưởng được. Thì đó là “*Vạn Linh Kết Hợp Mở Đường*” thì chúng ta mở đường chỉ lối cho chúng ta thấy rằng còn cái phần Hồn trụ.

“*Giúp Con Tiến Hóa Tự Lường Sửa Tâm*” nhờ đó mà nó giúp cho chúng ta tiến được, để tự lường lấy, ngiên cứu lấy, và sửa tâm.

Hồn Con tâm tối chẵn lằm

Còn đang giam hãm xác thân người phàm

Cái hồn mình tâm tối rõ ràng, thấy như vậy bị giam hãm có cái hồn trong này mà không thấy. “*Còn Đang Giam Hãm Xác Thân Người Phàm*” Ở trong cái xác thân của người phàm, À ! Ồ ! Đua đòi hơn thua, đây là xác thân của người phàm.

Thực tâm dẹp bỏ tham lam

Thực hành đại nguyện tự làm việc hay

Mình thực tâm dẹp bỏ cái bản chất tham lam, hơn thua, ghen ghét đó, mà thực hành đại nguyện tự làm việc hay, mới thực hành cái đại nguyện, “Đại nguyện tôi biết nuôi vợ, nuôi con tôi, tôi phải biết đại nguyện của chúng sanh. Cái tôi có đây là tất cả của chúng sanh cho tôi, tôi là con nợ của nhân loại, có cái áo tốt, tôi có cái xe hơi đẹp, tôi có miếng rau, miếng thịt ăn, là cũng là nhân loại : trí khôn của loài người đã đóng góp cho tôi, tôi mới thực hành đại nguyện hoàn trả trong định luật vay trả !” Cho nên, phải tu mới trả nổi. Nên tuổi tác của chúng ta đâu có kịp mà trả? Cho nên, phải tu thực tâm mới thật sự đóng góp phần thanh điền để giúp đỡ cho vạn linh. Và thấy tội trạng tăm tối của chúng ta, chúng ta mới hoàn trả.

Hy sinh tất xấu hằng ngày

Giúp mình giúp họ, học Thầy nhân tâm

Chúng ta hy sinh cái tật xấu sẵn có này, chúng ta cảm thấy cái này là xấu, tằm tối, chúng ta phải từ chối nó và xây dựng cho nó tiến lên ; hàng ngày giúp đỡ lấy mình và thú tội trước mặt tất cả mọi người, chính ta sai, chẳng có ai sai. “Giúp Mình Giúp Họ Học Thầy Nhân Tâm” . Đó! giúp mình, càng giúp mình thì càng ảnh hưởng chúng sanh được. Học Thầy học sự sáng suốt của Thượng Đế đó đã ân ban cho chúng ta cơ thể cấu trúc siêu nhiên này. Nhân tâm trong thương yêu và xây dựng ; đó ; chớ không có nên động loạn, không có nên thù hèm tằm tối nữa.

Đạo Đòi tự thức khai tâm

Con đường Chánh Giác chẳng làm chẳng sai

“Đạo đòi tự thức khai tâm” : cái đời, cái đạo với cái đời ở trong mình, trong ta này, trong cái sự sáng suốt

trong tâm thức đó, phải khai tâm mở ra đi.

“*Con đường chánh giác chẳng làm chẳng sai*” : con đường chánh giác mình phải trở về với chính mình, mới hiểu được sự sai lầm của chính mình, kêu bằng “Giác.” Lúc đó không còn lầm sai nữa, chỉ chỉ trích mình mà để tiến hóa, thay vì mình chỉ trích người khác mà không hiểu mình. Ở thế gian hay chỉ trích người khác, mà không hiểu mình : luôn luôn phê phán “Người này là tà, người này là bậy bạ ;” nhưng mà nó bậy bạ, nó không hay. Chuyện đó chúng ta đã làm rồi ! Bây giờ chúng ta là người tu, chỉ biết đày đọa mình, khai thác mình để học hỏi mà tiến hóa mà thôi.

Cho nên, tùy duyên trợ hành ở đâu đến cũng được, mà không đến cũng được ; chuyện làm ta, ta phải làm : đi cầu đạo và tu luyện tiến hóa, chớ không phải là xin người ta cộng tác với chúng ta, chúng ta mới có đạo !

Chúng ta đã được sự cộng tác của Thượng Đế cả càn khôn vũ trụ ; bây giờ chúng ta phải ý thức và thực hành cái định luật vay trả này, thức giác sửa tâm sửa tiến để tự tiến ! Điều đó là điều cần thiết ; còn chuyện đời trách móc, kệ họ : họ không hiểu họ, không hiểu ta.

Nếu họ hiểu ta là tri kỷ, tri bỉ, thì không có gì. Đó ! Họ không hiểu Ông Phật thì họ phá Ông Phật ; họ không hiểu con ma thì họ giết con ma. Đó ! Mà họ hiểu tình cảnh của con ma, thì họ thấy họ là ma ; họ cầu tiến và họ cầu siêu cho con ma được thăng hoa tu học. Họ biết cái khổ của Ông Phật, thì họ không tạo cái khổ cho Ông Phật nữa, thì họ mới thấy rằng cái Phật trong họ : vì người đã chịu khổ mới thành Phật. Rồi muốn tạo cái khổ cho họ, làm sao được ? Không bao giờ tạo được ! Chỉ tạo luôn cái khổ cho chính mình ! Mình phát khởi ra, tạo khổ cho người khác là

mình lãnh khổ trước : “Khởi điểm xấu là gặt hái xấu” là vậy.

Qua cơn điều luyện rõ tài

Cha ban bài học học hoài không ngưng

Qua cơn điều luyện rồi mới rõ coi mình sao ; mình được bầy lớn ? Té ra, không bằng cọng rác ; không ăn chung gì hết ! Rõ cái tài, ta không có cái tài gì hết; cái tài vá víu của ngoại cảnh ; và thực chất không có.

“*Cha ban bài học học hoài không ngưng*”: học hoài không ngưng, học hoài không hết. Nếu không thức tâm mà không hiểu Thượng Đế, không hiểu Trời Đất, không hiểu càn khôn vũ trụ, chỉ ca tụng một khía cạnh nào mà thôi ; chạy theo trong cái thời cuộc ! Mà thời cuộc đó là gì ? Là chuyện đã rồi vậy mà thôi, chớ không có ai bị cái gì đâu. Cái thiên cơ sắp đặt phần hồn bất diệt kia mà : qua cơn điều luyện rồi tiến hóa, qua cơn

điều luyện rồi tiến hóa ; hỏi chớ, mình hay ở chỗ nào ? Mình giữ được mình ở chỗ nào ? Mình trách móc cái này, trách móc cái kia, trách móc cái nọ thì mình giữ được mình không ? Không ! Rốt cuộc rồi cũng phải tiến hóa : không bằng long, rồi cũng phải bằng lòng, phải buông xuôi tay chân để ra đi. Đó ! Phải học!

Thế gian xét cảnh người đưng

Kỳ trung ruột thịt, con cưng của Trời

Thấy thế gian nói: “Ôi! Thấy thằng đó nó khác, thằng đó nó Tây, thằng đó nó Mỹ, thằng đó nó Tàu, nó khác hơn tôi !” Kỳ thật có một đũa mà thôi : một cái thức ! Tất cả thế gian chung có một thức mà thôi ! Ông Trời sanh ra có một. Cho nên, cuối cùng chúng ta phải quy một, mới một Thầy, mới một Cha: Cha Trời sanh chúng ta ra. Đó!

Thầy nay khuyên bảo Con ơi

Thương Con, chỉ rõ cuộc đời tạm thôi !

“*Thầy nay khuyên bảo Con ơi*” : Vì Thầy cũng là Con, Con cũng là Thầy; chung với nhau một con đường đang học và đang tiến, chớ không có ai giỏi hơn ai hết ! Qua cơn điêu luyện rồi Thầy mới thấy rõ.

“*Thương Con, chỉ rõ cuộc đời tạm thôi*” : Thương mới nói cho Con nghe : đây là cõi tạm, không có sự thật ; đây là cõi phù sanh, hồng có thật. Trở về với thực chất của Con, Con mới sống trong cảnh thật trong tâm hồn.

Thầy nay mang xác sang tôi

Hồn Thầy cũng phải vun bồi tình thương

Đó ! *Thầy nay mang xác sang tôi*, thích thì nó nói Thầy sang, Thầy đẹp ; ghét nó nói “Cái thằng đó không ra gì.” Đó ! Cái xác sang tôi chúng con cũng vậy, cũng vậy cùng y một thứ mà thôi.

“*Hồn Thầy cũng phải vun bồi tình thương*” : rốt cuộc Thầy phải tu mới đạt ; chớ không tu làm sao đạt ? Cho

nên, ở thế gian nói “Ông tu, ông đắc ; bà tu, bà đắc”;
đó.

Ước mong con xét lấy gương

Sửa mình tiến hóa mở đường tự đi

Cho nên, ước mong Con xét lấy cái gương lành đó, vì người ta đã qua những cơn điều luyện đau khổ vì tình dục, vì sự bơ vơ, và tạo sự tâm tối cho chính họ.

Cho nên phải “*Sửa mình tiến hóa mở đường tự đi,*” chính Con là người tự tu tự tiến, chẳng có ai tu dùm.

Cho nên, phải cố gắng tu đi, cố gắng sửa mình đi, cố gắng học nhẫn học hòa, cố gắng thẳng hoa tư tưởng sẵn có của chính mình : chính ta là chủ của tiểu thiên địa này, hòa hợp càn khôn vũ trụ, tại sao chúng ta không trở về ngôi vị ? Phải trở về ngôi vị Thức Giác và làm chủ, tự chủ, để học, để quyết định mọi sự việc thay vì hướng ngoại và bị trói buộc tại ngoại cảnh.

Cho nên, ở thế gian những người có gia đình, có con cái rồi, đã nuôi nó lớn rồi, khổ cực : nó vầy xéo đủ chuyện rồi ; tới bây giờ lo cho nó chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ. Vô hình chung chúng ta gút thêm mấy gút nữa, rồi không chịu tu, không chịu trở về với chính mình ; không thấy giá trị của sự quân bình của chính mình, đâm ra bơ vơ trong giờ phút lâm chung ! Rồi hỏi, phần hồn đó có bị sa đọa không ? Đã đóng góp biết bao nhiêu, nhưng mà vẫn sa đọa ! Vì không, chưa thức. Có bài, không học ; có đường, không đi. Nên, tội nghiệp vô cùng ; chúng sanh mê loạn !

Cho nên, người tu Vô Vi phải biết thực hiện tình thương và đạo đức. Phải thương họ, phải làm sao có cơ hội học nhẫn học hòa ; đêm đêm cầu xin cho họ thức tâm, cho họ tâm hồn được bình an, và để họ tự thức, tự tiến. Điều này là điều quan trọng của người tu Vô Vi. Không nói : “Ôi, tôi ghét người đó : không vô đạo tôi,

tôi ghét ; cầu cho nó chết !” Không được ! Cái đó là Ông Trời phạt chúng ta trước ! Chúng ta phải thương yêu và xây dựng cho họ. Chúng ta tìm đủ cách này, cách kia, cách nọ trong cõi thiên liêng chiếu qua cho họ, để cho họ thức tâm và họ ăn năn. Dù cho người đó đối nghịch với chúng ta, chửi mắng chúng ta, khinh thị chúng ta, chúng ta vẫn thương : nhờ họ chúng ta tiến ; nhờ họ chúng ta mới hiểu đạo ; nhờ họ chúng ta mới thấy cái bệnh hoạn tương lai của họ và chúng ta tránh ; nhờ cái xe trước lật, xe sau mới tránh được, chọn con đường đi đúng hơn. Cho nên, lúc nào chúng ta cũng cảm ơn những kẻ thù, người ghét chúng ta.

Cho nên, phải cố gắng: người tu Vô Vi phải bị những cái này, vì đi quá mau, đi trở về nội thức ; mà người phạm thì họ chỉ hướng ngoại, mà họ quên họ, thì họ có quyền phê phán ! Cho nên, chúng ta, người tu của Vô Vi, phải chấp nhận điều này : chính vợ, con cũng là

gây hấn với chính chúng ta ; chồng, con cũng gây hấn với chính chúng ta ; chúng ta phải thức tâm chấp nhận học nhẫn, học hòa ; và phải chấp nhận sự sai lầm của chính mình, sự tằm tối của chính mình. Nếu chúng ta là một đấng sáng lạng, không bao giờ ghét một ai nhưng mà chỉ thực hiện tình thương và đạo đức : Ông Trời không ghét, cho nên người ta kêu bằng“Đại Từ Bi”chớ không phải“Từ Bi.”

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các Bạn hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên